

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Stawka opłaty za 1 kg ładunku wyrażonego w ChZT wynosi dla ścieków:

- 1) z zakładów przemysłu chemicznego, paliwowo-energetycznego, metalurgicznego, elektromaszynowego i lekkiego — 80,00 zł,
- 2) z zakładów przemysłu drzewno-papierniczego — 31,00 zł,
- 3) z zakładów przemysłu spożywczego — 20,00 zł,
- 4) z urzędzeń wodociągowo-kanalizacyjnych miast:
w 1988 r. — 6,00 zł,
w 1989 r. — 7,50 zł,
od 1990 r. — 9,00 zł,
- 5) z urzędzeń wodociągowo-kanalizacyjnych wsi i kanalizacji sanitarnej zakładów oraz

z zakładów służby zdrowia i opieki społecznej — 6,00 zł,

6) innych — 32,00 zł,”

c) w ust. 7 kwotę „1,00 zł” zastępuje się wyrazami:

„w 1988 r. — 2,00 zł,

w 1989 r. — 3,00 zł,

w 1990 r. — 4,00 zł,

od 1991 r. — 5,00 zł”,

d) w ust. 8 kwotę „0,10 zł” zastępuje się kwotą „0,50 zł”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

240

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 1987 r.

w sprawie wysokości, zasad i trybu nakładania oraz ściągania kar pieniężnych za nieprzestrzeganie wymagań ochrony środowiska.

Na podstawie art. 110 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. Nr 3, poz. 6, z 1983 r. Nr 44, poz. 201 i z 1987 r. Nr 33, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Karę pieniężną za zanieczyszczanie powietrza atmosferycznego nakłada się za przekroczenie co do rodzaju lub ilości substancji dopuszczalnych do wprowadzenia do powietrza atmosferycznego, określonych decyzją właściwego terenowego organu administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw ochrony środowiska stopnia wojewódzkiego, zwanego dalej „wojewódzkim organem”.

2. Wykaz substancji, za które nakłada się karę pieniężną w razie przekroczenia dopuszczalnych do wprowadzenia do powietrza atmosferycznego ich ilości lub rodzaju, oraz jednostkowe stawki kar określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 2. 1. Karę pieniężną za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska, określonego decyzją wojewódzkiego organu, nakłada się w zależności od stopnia przekroczenia tego poziomu.

2. Dobowa stawka kary pieniężnej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska za każdy dB(A) przekroczenia wynosi:

w przedziale	złotych
od 1 do 5 dB(A)	600
od 6 do 10 dB(A)	1000
od 11 do 15 dB(A)	1600
16 dB(A) i więcej	2400

§ 3. 1. Po stwierdzeniu naruszenia wymagań ochrony środowiska, o którym mowa w § 1 i 2, wojewódzki organ decyzją określa termin rozpoczęcia naliczania kary pieniężnej oraz dobowy wymiar kary.

2. Określone w § 1 i 2 naruszenie wymagań ochrony środowiska stwierdza się na podstawie pomiarów rodzaju i ilości substancji zanieczyszczających, wprowadzanych do powietrza atmosferycznego, lub poziomu hałasu przenikającego do środowiska, wykonywanych przez wojewódzki organ, Państwową Inspekcję Ochrony Środowiska, Państwową Inspekcję Sanitarną oraz jednostki organizacyjne zobowiązane do prowadzenia takich pomiarów.

3. Organy, o których mowa w ust. 2, przekazują wyniki pomiarów zainteresowanej jednostce organizacyjnej w terminie 21 dni od daty ich wykonania.

§ 4. 1. Łączną karę pieniężną za naruszenie wymagań ochrony środowiska, o którym mowa w § 1 i 2, ustala się po stwierdzeniu, z urzędu lub na wniosek jednostki organizacyjnej, potwierdzony wynikami pomiarów, że naruszenie ustało. Jeżeli jednak do dnia 31 grudnia danego roku naruszenie to nie zostało usunięte, wysokość kary łącznej ustala się za okres do dnia 31 grudnia tego roku, natomiast od dnia 1 stycznia następnego roku dobowy wymiar kary stanowi podstawę naliczenia następnej kary łącznej.

2. Jeżeli naruszenie wymagań ochrony środowiska trwa nieprzerwanie przez trzy kolejne lata, po tym okresie ustala się dobowy wymiar kary pieniężnej, stosując podwyższone o 100% stawki przewidziane w załączniku nr 1 lub w § 2.

3. Wojewódzki organ może badać zasadność wniosku, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli organ ten stwierdzi, że jednostka organizacyjna nadal nie przestrzega wyma-

gań ochrony środowiska, to ustali jednostce organizacyjnej od dnia stwierdzenia bezzasadności wniosku dobowy wymiar kary pieniężnej, stosując stawki wyższe o 100% od przewidzianych w załączniku nr 1 lub w § 2.

§ 5. 1. Karę pieniężną:

- 1) za usuwanie drzew i krzewów bez wymaganej zgody terenowego organu administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw ochrony środowiska stopnia podstawowego,
- 2) za zniszczenie terenów zieleni lub drzew i krzewów, powodowane niewłaściwym wykonywaniem robót ziemnych lub wykorzystaniem sprzętu mechanicznego albo urządzeń technicznych lub zastosowaniem środków chemicznych w sposób szkodliwy dla roślinności

ustala się w zależności od rodzaju i powierzchni zieleni, a w odniesieniu do drzew — od ich rodzaju lub gatunku (odmiany) i obwołu pnia.

2. Stawki kar pieniężnych za zniszczenie lub usunięcie drzew oraz za zniszczenie zieleni określa załącznik nr 2.

3. Wysokość kary pieniężnej za usuwanie lub zniszczenie drzew nie wymienionych w załączniku nr 2 ustala się jak za usuwanie lub zniszczenie drzew o podobnej wartości przyrodniczej wymienionych w tym załączniku.

4. Karę pieniężną za usuwanie lub zniszczenie drzew na obszarze ochrony uzdrowiskowej lub strefy ochronnej albo na terenach zieleni miejskiej ustala się stosując podwyższone o 100% stawki przewidziane w załączniku nr 2.

§ 6. 1. Wojewódzki organ zawiesza postępowanie o nałożenie kary pieniężnej, jeżeli z przedstawionej przez zainteresowaną jednostkę organizacyjną ekspertyzy, wykonanej przez rzeczoznawcę wskazanego przez ten organ, wynika, iż zniszczenie drzew lub krzewów ma charakter częściowy, nie wykluczający zachowania ich żywotności, i jeżeli jednostka ta podjęła działania w kierunku zachowania tych drzew lub krzewów oraz zabezpieczyła je przed dalszymi ujemnymi skutkami uszkodzenia. Po upływie roku od daty stwierdzenia uszkodzenia drzew lub krzewów organ ten nałoży karę albo umorzy postępowanie.

2. W razie zniszczenia trawników lub kwietników, postępowanie o nałożenie kary pieniężnej ulega zawieszeniu, jeżeli jednostka organizacyjna zobowiąże się odtworzyć te trawniki lub kwietniki w najbliższym okresie wegetacyjnym. Po stwierdzeniu wykonania tego obowiązku wojewódzki organ umarza postępowanie.

§ 7. 1. Karę pieniężną za gromadzenie lub wylanie odpadów w miejscach nie przeznaczonych na ten cel lub niezgodne z warunkami określonymi w decyzji o wyznaczeniu składowiska odpadów ustala się w zależności od ilości i kategorii uciążliwości tych odpadów dla środowiska.

2. Za 1 tonę odpadów składowanych w miejscu lub w sposób określony w ust. 1 nakłada się karę pieniężną w wysokości 0,05 stawki jednostkowej opłaty rocznej, określonej w przepisach o opłatach za gospodarcze ko-

rzystanie ze środowiska i wprowadzanie w nim zmian, za każdą dobę składowania.

3. Wysokość kary pieniężnej określonej w ust. 2 zwiększa się o 100% w razie:

- 1) wyrzucenia odpadów do wód powierzchniowych, morskich wód wewnętrznych lub wód morza terytorialnego,
- 2) gromadzenia lub wylwania odpadów nad brzegami zbiorników wodnych, a zwłaszcza w strefach ochronnych ujęć wód, na terenach wypływu wód z warstw wodonośnych,
- 3) gromadzenia lub wylwania odpadów na terenach leśnych albo uzdrowiskowych lub na terenach przeznaczonych na cele turystyczno-wypoczynkowe.

4. Karę pieniężną określoną w ust. 1 nalicza się za każdą dobę od dnia stwierdzenia gromadzenia odpadów w miejscach nie przeznaczonych na ten cel albo niezgodnie z warunkami określonymi w decyzji o wyznaczeniu składowiska odpadów do dnia zlikwidowania naruszenia wymagań ochrony środowiska przez jednostkę organizacyjną naruszającą te wymagania. Łączną karę pieniężną nakłada się po zlikwidowaniu naruszenia wymagań ochrony środowiska.

5. W razie kolejnego gromadzenia lub wylwania odpadów przez tę samą jednostkę organizacyjną w miejscu lub w sposób określony w ust. 1, wysokość kary pieniężnej zwiększa się o 100%.

§ 8. 1. Na obszarze województwa katowickiego nakłada się karę według stawek o 100% wyższych od określonych w rozporządzeniu.

2. Na obszarze województwa krakowskiego za zanieczyszczanie powietrza atmosferycznego nakłada się karę według stawek przewidzianych w ust. 1.

§ 9. 1. Kary pieniężne określone w rozporządzeniu nakłada wojewódzki organ.

2. Łączną karę pieniężną nakłada się po uprawomocnieniu się decyzji określającej dobowy wymiar kary pieniężnej.

§ 10. Kary pieniężne są ściągane na zasadach i w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 11. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 września 1980 r. w sprawie wysokości, zasad i trybu wymierzania i ściągania kar pieniężnych za nieprzestrzeganie wymagań ochrony środowiska (Dz. U. Nr 24, poz. 99 i z 1982 r. Nr 21, poz. 155).

2. Sprawy o nałożenie kar pieniężnych, wszczęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, rozpatruje się według przepisów dotychczasowych.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

Załącznik nr 1 do rozporządzenia
Rady Ministrów z dnia 23 grudnia
1987 r. (poz. 240)

WYKAZ SUBSTANCJI, ZA KTÓRE NAKŁADA SIĘ KARĘ PIENIĘŻNĄ W RAZIE PRZEKROCZENIA
DOPUSZCZALNEJ DO WPROWADZENIA DO POWIETRZA ATMOSFERYCZNEGO ICH ILOŚCI LUB RODZAJU,
ORAZ JEDNOSTKOWE STAWKI KAR

Lp.	Nazwa substancji	Jednostkowa stawka kar w zł za 1 kg substancji
1	Acetylen	9,6
2	Akroleina	192,0
3	Akrylany (butylowy, dwuetyloheksylowy, etylowy, metylowy)	192,0
4	Akrylonitryl	96,0
5	Aldehyd octowy	192,0
6	Alkohol metylowy	96,0
7	Amoniak	9,6
8	Anilina	624,0
9	Azotany (związki jako NO ₃)	19,2
10	Arsen (związki jako As)	624,0
11	Benzen	96,0
12	Benzo/a/piren	96000,0
13	Benzyna	240,0
14	Chlor	62,4
15	Chlorek etylenu	19,2
16	Chlorek metylenu	19,2
17	Chlorek winylu	384,0
18	Chlorobenzen	96,0
19	Chloronaftalen	192,0
20	Chlorowodór	192,0
21	Chrom (związki jako Cr)	960,0
22	Cyjanowodór i cyjanki (związki jako HCN)	192,0
23	Cykloheksan	96,0
24	Czteroeetylen ołowiu	3840,0
25	Dwusiarczek węgla	192,0
26	Dwutlenek siarki	9,6
27	Fenol	288,0
28	Fluor (związki rozpuszczalne w wodzie jako F)	192,0
29	Formaldehyd	96,0
30	Ftalany	38,4
31	Glikol	192,0
32	Kadm (związki jako Cd)	1920,0
33	Krezol	192,0
34	Ksilen	96,0
35	Kwas siarkowy	96,0
36	Miedź (związki jako Cu)	384,0
37	Nitrobenzen	62,4
38	Octan winylu	19,2
39	Oleje mineralne	19,2
40	Ołów (związki jako Pb)	1920,0
41	Ozon	72,0
42	Pył całkowity	9,6
43	Pył krzemowy (powyżej 30% SiO ₂)	24,0
44	Rtęć (związki jako Hg)	6240,0
45	Sadza	96,0
46	Siarkowodór	96,0
47	Styren	96,0
48	Tlenek etylenu	62,4
49	Tlenek węgla	1,92
50	Tlenki azotu (w przeliczeniu na N ₂ O ₅)	9,6
51	Toluen	96,0
52	Trójchloroetylen	48,0
53	Węglowodory alifatyczne i ich pochodne, z wyjątkiem wymienionych w poprzednich pozycjach	9,6
54	Węglowodory aromatyczne i ich pochodne, z wyjątkiem wymienionych w poprzednich pozycjach	96,0

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1987 r. (poz. 240)

STAWKI KAR PIENIĘŻNYCH ZA ZNISZCZENIE LUB USUWANIE DRZEW ORAZ ZNISZCZENIE ZIELENI

Rodzaj lub gatunek (odmiana) drzew	Stawki jednostkowe kar pieniężnych w zł za 1 cm obwodu pnia drzewa, mierzonego na wysokości ścięcia, przy obwodzie w centymetrach				
	do 25 cm	26—50 cm	51—100 cm	101—200 cm	powyżej 200 cm
Topola, olsza, klon jesionolistny, czeremcha, wierzba, grochodrzew	720	1 440	2 880	3 840	3 120
Klon (pozostałe gatunki i odmiany szybko rosnące), kasztanowiec, morwa, jesion, świerk pospolity, sosna, daglezja, choina, modrzew, brzoza gruczołkowata i omszona	1 920	3 600	7 200	7 200	7 200
Dąb, grab, buk, lipa, iglicznia, głóg — forma drzewiasta, jarzab, klon (gatunki i odmiany wolno rosnące), gatunki i odmiany ozdobne jabłoni, śliwy i wiśni, orzech, leszczyna turecka, brzoza (gatunki i odmiany pozostałe), jodła zwyczajna, świerk (gatunki i odmiany pozostałe), żywotnik, platan klonolistny, wiąz	4 800	12 000	24 000	36 000	48 000
Jodła (pozostałe gatunki i odmiany), tulipanowiec, magnolia, korkowiec, miłorząb, metasekwoja, cis, cyprysik	24 000	36 000	48 000	72 000	96 000
Inne drzewa owocowe	1 440	1 440	2 400	1 440	960

Rodzaje zieleni	Stawki jednostkowe kar pieniężnych za 1 m ² w zł
Krzewy	8 000
Trawniki	1 600
Kwietniki	16 000

241

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 1987 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej państwowych szkół wyższych.

Na podstawie art. 83 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 3 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201 i z 1987 r. Nr 22, poz. 128) oraz na podstawie art. 16 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 56, poz. 283, z 1985 r. Nr 59, poz. 296, z 1986 r. Nr 42, poz. 202 i z 1987 r. Nr 33, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia

25 kwietnia 1983 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej państwowych szkół wyższych (Dz. U. Nr 28, poz. 136 i z 1986 r. Nr 27, poz. 131) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w rozporządzeniu w różnych przypadkach określenie „Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki” zastępuje się użytym w tych samych przypadkach określeniem „Minister Edukacji Narodowej”;